

BOGDAN SUCEAVĂ
BĂTĂLIILE ȘI MESAGIILE

LiterNet.ro 2005

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@litenet.ro
Anca Șerban aserban@litenet.ro

Editor format .pdf Acrobat Reader și coperta: Anca Șerban aserban@litenet.ro

Ilustrații: © 2005 Dinu Lazăr, www.fotografu.ro

Text: © 2005 Bogdan Suceavă.

Toate drepturile rezervate autorului.

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărții prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise și se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor și drepturile conexe, în vigoare.

ISBN: 973-8475-99-6

Editura LiterNet

<http://editura.litenet.ro>

office@litenet.ro

Cuprins

Mesagiu de amor	4
Povestea din Insula Trinidad	5
Eter.....	6
Mai simplu.....	8
Exorcizare	9
Nostalgie cu o translație de foarte multe mile.....	10
Peisaj de furtună la Indianapolis	11
Cronica bătăliei de la Nicopole.....	12
Poem	13
Disparițiile tale	14
Călătorie la New York în luna lui martie	15
Amintire de sălbăticiune fugară	16
Biblioteca.....	17
De la tine secrete mesagii.....	18
Poem pentru luna mai.....	20
Decor pentru tabloul îmbătrânirii.....	21
Un fel de rugă.....	22

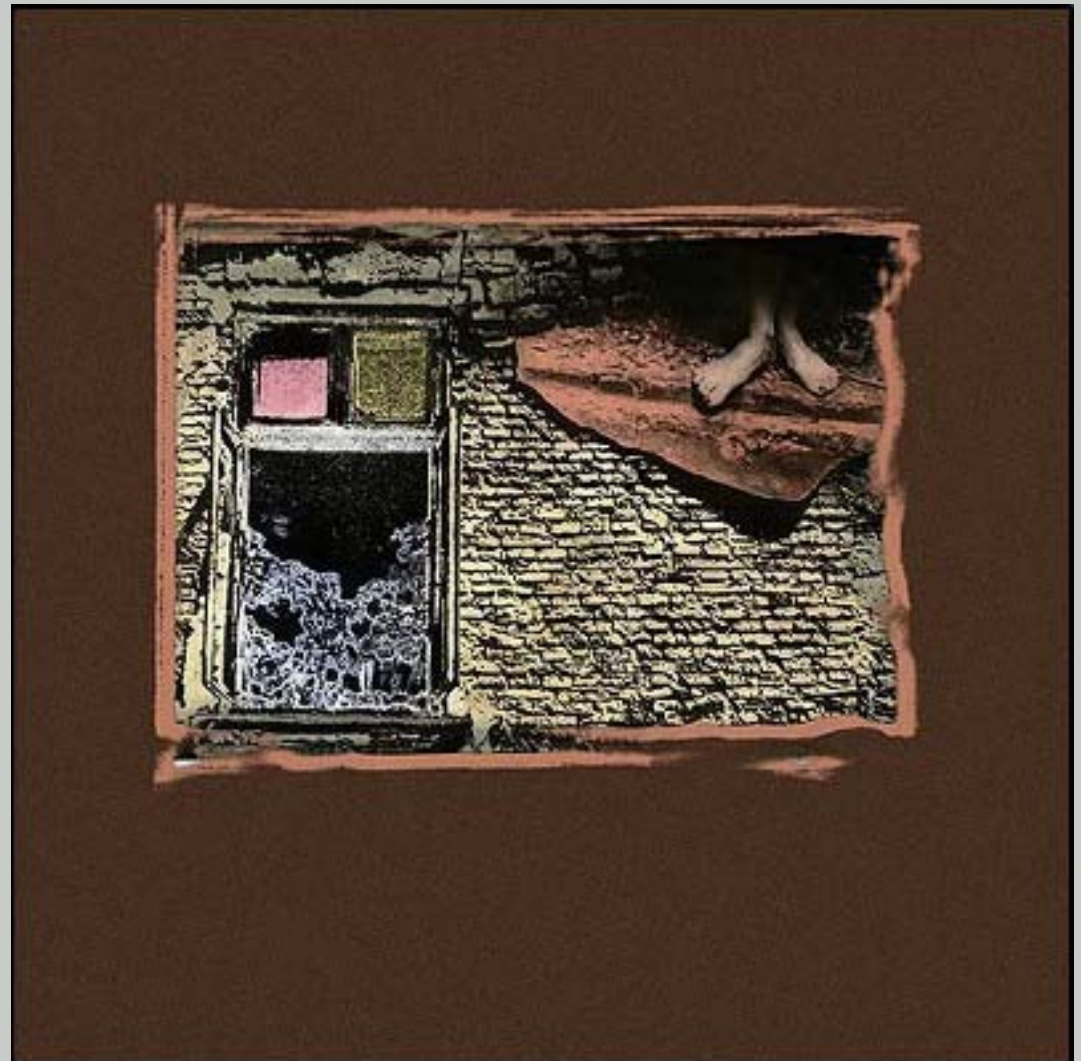
Mesagiu de amor

prin ce cercuri literare te mai învârti, dulcineeo
acolo – la margine de București
unde tramvaiul întoarce pe cer
și câinii-s judecați în procedură de urgență
unde Dumnezeu pune mâner pământului

aveam întâlnire la anul pe vremea aceasta
o s-o contramandez printr-un poem
nu mai suntem acasă pe aceeași planetă
nu mai comunicăm prin infrared
mai ai alunița aceea în palmă?

în spatele ei ți-am lăsat un mesaj
nu-l deschide încă
așteaptă faxul postum
ți-l trimite la brutăria din colț
în el îți voi nara istoria Colchidei
tu o vei auzi atunci prima oară
vei vrea să fugi în lume cu Iason
if such feature available
versiunea Warner Bros e de-a dreptul irezistibilă

abia te mai ții pe picioare
în acest timp

Povestea din Insula Trinidad

te-am visat că erai crustacee
unde pe o plajă sălbatecă

te iubeam cu cleștii tăi cu tot
cu armura ta

cu eleganța tăieturilor tale
și ritmul tropical al retragerii tale
când Afrodita apăsa *rewind* pe *remote control*
memorabilă erai dincolo de regn
când dănțuiam sub palmieri în april
tu conduceai

eu întomnam

armuriera ta era dumnezeie
deci tu neimpregnabilă la otravă
palme molatece peste clești de oțel se strângeau în
sărut
apoi am căzut din rai în trupurile acestea

Eter

în mesaje de șase sute de biți
trimiteai pe atunci dulce pornografie
la distanță de o idee
 de un ocean
 de o zi de ieri
în mesaje fugare
 concentrate
cum intensitatea unui gând
 de maestru al ceremoniei ceaiului
decriptam în spatele fiecărui cuvânt
 senzațională materie
 stai să-ți spun
forma blugilor tăi
comedia insinuantă a codificării
pe silabe vedeam forma blugilor tăi pășind peste ape
sărind peste exotice software te transformai în text
înghețând toate visele mele
 toate
mesajele tale îți conțin forma

tu nu exiști: e doar o iluzie agresând laconic
un demon specializat în aforism
 (eventual ca tortură: al tău sunt, iată-mă)
barbar deghizat în cavalier
tigresă cameleonică dansând în Levy's

hai lasă-mă
toate textele acestea se pot așeza în cerc
ajungem la începuturi
pot aminti cum a fost
un tren alunecând în noapte
sau
o pajiște peste care drapau sute de poeme viitoare
căci sfântă-i nunta, începutul
o stradă din București la care ajungeam cu ghidul în mână
(unde venea la iubită vodă Cuza)
fiecare cuvânt de acum îmi aduce aminte
de tot

vreodată

adevărul e c-a fost rătăcitor
adu-ți aminte Calea Victoriei împinsă spre țării
cu o forță egală cu a trecutului dislocuit

am scris multe poeme despre Calea Victoriei
de câte ori mergeam la frizer mă întorceam cu un poem
seara Calea Lactee oglindea strada noastră în spații
mă agățam cu palmele de cer
citeam *Conversație la Catedrală* la Piața Victoriei
și tu nu mai veneai la orele de spaniolă
încă de pe atunci erai atemporală

aici ar fi trebuit o arenă de coridă
încercuită de timpul meu favorit
măsurat după Calea Victoriei

nu mai dezlănțui aforisme, labirinturi și escaladări
fiecare cuvânt este același rostit în București și altădată
așa că *psihimu*
am toate simptomele celor nevindecați încă de viață – dar
tu?

Mai simplu

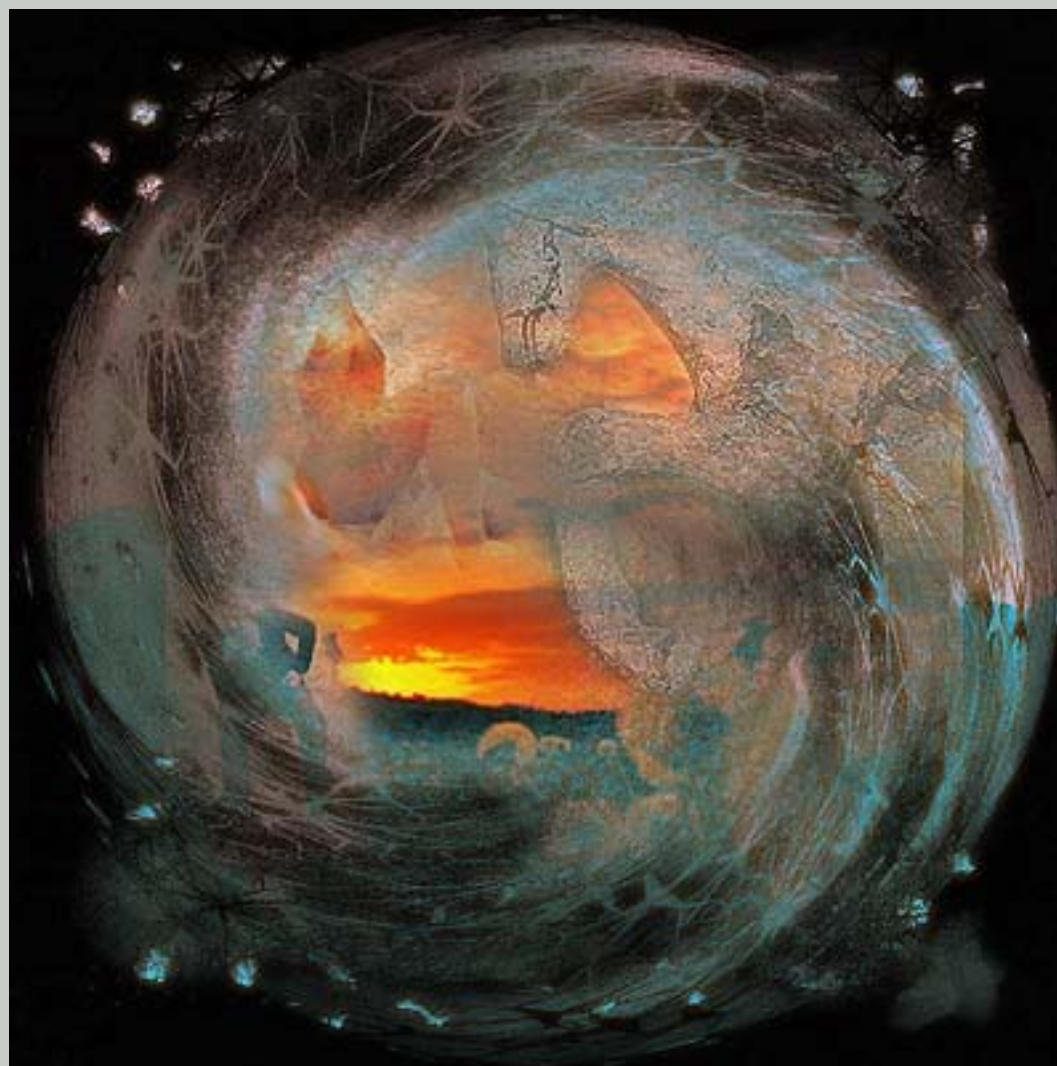
mai simplu ar fi fost unui mustang
să învețe mersul la pas
decât ai învățat tu dragostea

nu trebuie permis pentru asta, baby
fiecare e calificat pentru accident

ai aruncat după mine cu stelele
cu zenitul și cu gura de plai
ai răstignit pe mine infinitul
te-ai gândit cum a rămas lumea mea după tine?

uite: prin cerul spart bat furtunile solare
ai săpat Canalul Dunăre–Marea Neagră prin inima mea
am escaladat împreună Kilimandjaro și m-ai părăsit în
înalt

verbul tău
conjugarea la mai mult ca erotic
nu se poate descrie
decât prin comparație cu Marele Zid
mai simplu ar fi fost unui mustang
să învețe galopul și rafinamentele echitației
despre care libertate vorbești?

Exorcizare

ani în șir demonizat de sfere
în spirit eretic – lumea
nu echilibru ci ambiguități
definițiile cele mai limpezi: paradoxuri

ochii tăi plătesc imaginând monștri
miriapozi supracefali răstigniți pe axe oblice
trivertebroizi bifocali biciuiți de înclinații incestuoase
grifoni abulici scurgându-se adormiți
haide! – adună-te, ceasul tău a venit
povestește ce ai înțeles despre sfere
ce a devenit sufletul tău contemplându-le

nici măcar ce poți povesti
coșmarul tău înfățișat liric

Nostalgie cu o translație de foarte multe mile

întoarce-te – rătăcit sunt într-o spirală freatică
nici nu știi cum arată această sete
am răsturnat pentru tine sorii pe dos
am făcut deșertul cupolă
am adunat o pădure de cactuși
(lor le zice Gabriela Mistral: Criștii deșertului)
acum tu

ne curge-n vene același București
aceeași pierzanie
soarta noastră nepereche
o tragedie de Eschil cu insert de Divertis
(ce context profund erotic, nu-i așa?)

în nopțile acestea Orion e tangent orizontului
constelație însetată sondând în argilă
iată cum beau doar ce mi-a mai rămas

apă nu din lumea aceasta

Peisaj de furtună la Indianapolis

o lume trivială peste care cade torentul
benzinării străzi clădiri zgomote umbre

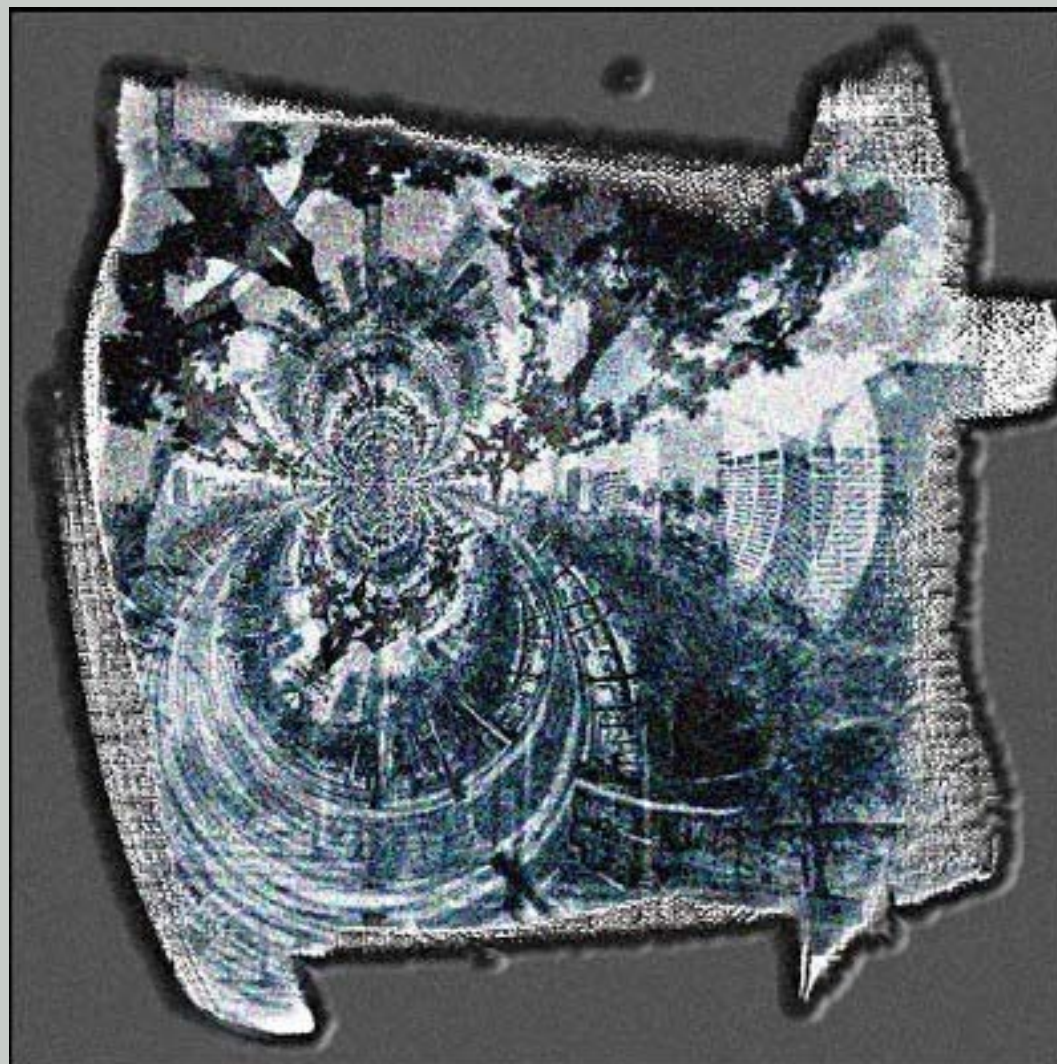
talia ta mai elegantă decât a unei tornade
ochii tăi știu să taie lumina
mâinile tale mai seducătoare ca vântul de vară

pașii tăi îndepărtându-se:
un tunel albastru
un vis de culoare real
pentru depărtare te întorci

pregătești un continent
cât diferența dintre bărbat și femeie

iată cum vine vântul ridicând tot orașul la cer
cu turnurile lui toate
cu autostrăzile oamenii șinele cablurile viitorul și
trecutul
spiralând realitatea oricum indescifrabilă
puține furtuni sunt mai spectaculoase decât un
zâmbet

nu te uita către orașul acesta
nu către furtuna de afară
nu către Dumnezeuul acesta trecând printre noi

Cronica bătăliei de la Nicopole

fir-ar să fie, iubito, tu știi
indecompozabilă în amintiri
în urma pașilor tăi rămâne câmpul de bătălie
un surâs spectral alunecă iertare celor copleșiți de
păcat
cavalerii de la Malta mor de moarte bună în urma ta
constelația Orion ia forma sfintei cruci pe umărul tău

un Erechteion de dureri închinăciunilor semilunare
ia-mă cu tine când aluneci peste ape
ia-mă cu tine în armurerie, în palat, în capelă
în iatacul tău cel mai secret

răstignește-mi amintirea între două uitări
dăruiește-mi forțe turbionare la puterea Sirius
așează-mi această durată în întunericul nopții {lumina
mea}
și deschide colțul de iad din care Mircea cel Bătrân
pierde bătălia

hai să fim serioși
întinde acest drum de la mine la Dumnezeu
independent de geografie, timp, decor și omenească
alcătuire
tu știi cum

Poem

I-au făcut să-și scuipe sufletul pe stele
să-și pună timpanul la lătratul câinilor din Tartar
I-au înstrăinat de ochii lui
I-au interogat cu propriile tristeți
I-au flagelat cu toate coșmarurile lui

când mutilau realitatea, pe el îl mutilau
amputările de realitate rearuncau pe pământ serafimii
(dinainte de Marea Schismă pământul e iadul îngerilor)
și după ferecarea cu zori în miezul zilei
îi mai rămânea loc de reziduuri romantice
pe care le încredința cuneiform și chirilic
urmei pașilor tăi

Disparițiile tale

în loc de talie aveai un loc geometric
în loc de mâini elemente de Cale Lactee
ochii destinați deochiului subcutanat și razelor X
m-ai acoperit cu războaie de treizeci de ani și săruturi
mixaj secret pe care-l știi numai tu
temple ți s-au făcut
în turniruri s-a cinstit lumea ta
pentru tine au fost pedepsiți necredincioșii

cum faci toate acestea? cum de te odihnești în ziua a șaptea?

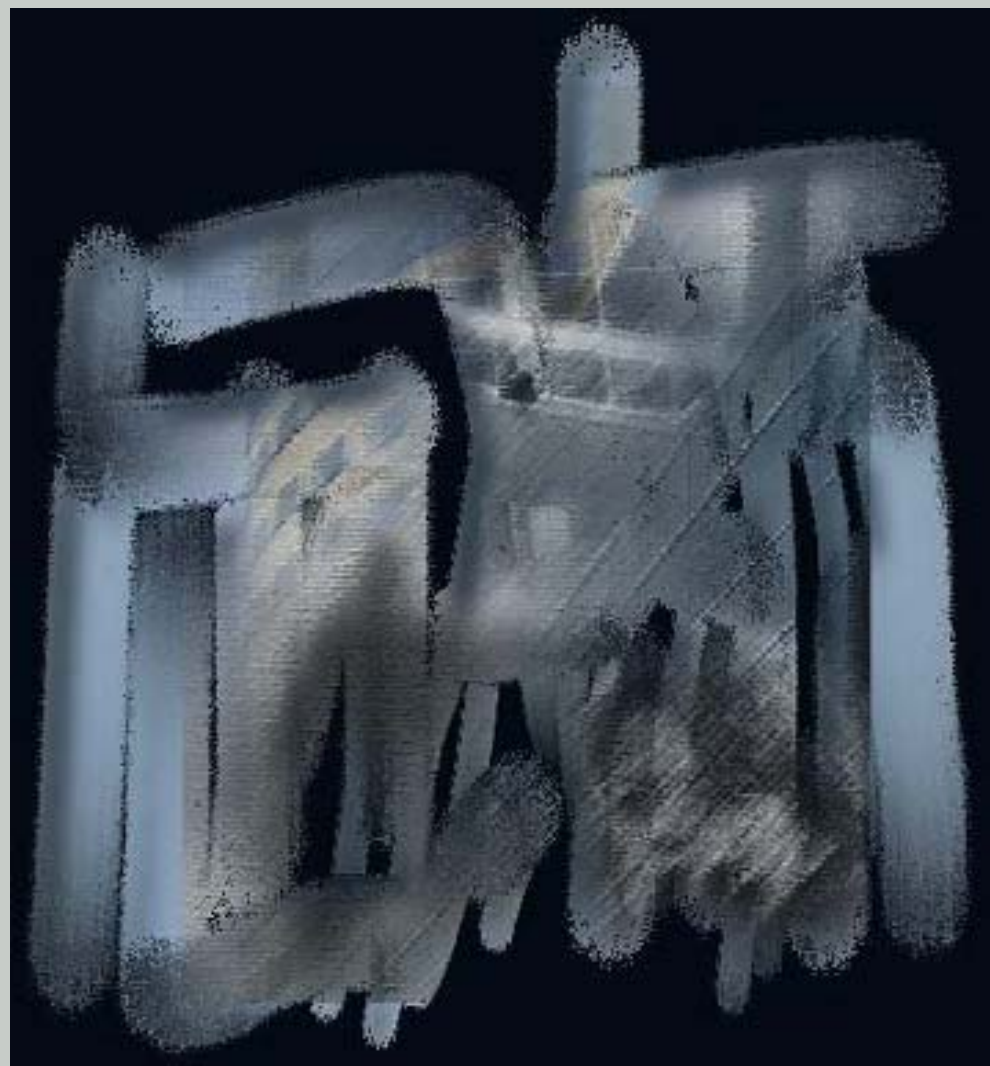
cum de ai făcut luna și stelele? cum întunecările?
cum ai plămădit pământul netocmit și gol?
cum această furtună și acest om
singur

din coasta căruia a coborât Dumnezeu?

Călătorie la New York în luna lui martie

am văzut peste munți triviali o ninsoare fantastă
dealuri cernite cu aer ireal
am văzut oameni cu vieți imposibile
trenuri transmise antigravitațional prin lut
am văzut înaltul și umbrit demonicul
strălucire și bogăție și pubele răsturnate și asfalt
mâinile tale desenându-mi pe cer trei planete Jupiter
 în care mi-ai ghicit viitorul
un miez de zi impregnat cu parfum tetrafloral
 complementară sinusoidă
 mănunchi de fulgere cu ochi frumoși
m-ai luat cu tine în maimultcaperfectul viitorului tău
între Scylla și Caribda baladei tale
m-ai sfâșiat între cele câte nu sunt eu
m-ai transformat într-un soare siamez geamăn cu o
piramidă etruscă

Amintire de sălbăticiune fugară

în loc de brățări
încheieturile ei purtau cicatrice de lamă
ochii spre lumină înturnați secau izvorul sferei

putea fi iubită, desigur
cum ziua ta cea de ieri poate ieși prin flori
 prin respirația toamnei
 prin necurăția unui gând
 prin Madona Dumnezee tatuată în duminici

solitare

cuprinde-o în brațe
cea care nu mai e aici
ia-o de mână acum
chiar dacă acest dodecaedru fugar
 reflectă strâmb
timpul intră la sud

 părăsește universul prin centru
curbă solară de la primul sărut la ultima știre
apoi

 cerul acesta înalt
poluare toxine trafic chirie timp iarnă colesterol
mașină birou secundă
nimicuri care se întind de la tine la nimic

văzduhul e gol
fără ea ar fi fost gol și cerul

Biblioteca

sute de poeme în care ești numai tu
doar tu și imaginarul tău
aducând tresăriri, plutiri, vindecări

grifoni rățăciți de pe peretele catedralei
inorogi purtători de nobiliar microb
păpușa cea veche, rochia ei demodată și imorală
călătoriile tale pe diametrul unui București cam
tomnatic
jocul apelor unui fluviu pe care mi l-ai arătat tu
amintirile pe care pășești ca pe dale de piatră
eroul tău Cristofor Columb & eroul tău favorit Vasco
da Gama

timpanul imaginar transfigurat de simfonii
limita spre care se poate colora
în roșu total o lume întreagă

de unde ai împrumutat această constelație?
întorși spre marea de poeme ochii tăi
îmbrățișează-mă
întunericul dintre lucruri în lumea aceasta sunt eu

De la tine secrete mesagii

mi-ai lăsat o tristețe în spatele strălucitoarei Riegel
mi-ai suspendat o tăcere de Betegleuse
mi-ai luminat un surâs cu Sirius
 celestul tău arsenal
lumea aceasta e al tău alfabet
{desigur, m-ai prins: în orice exagerare e o ironie}
mai simplă ar fi fost viața noastră: planară!

de la caietul dictando la carburatorul mașinii
de la pachetul de zahăr la autobuzul 331
de la ibricul de cafea la Piața Universității
nimic mai mult
un trunchi: să conveargă seva spre vârful

dar tu ai făcut stelele – să le umpli de semne
ai hieroglificat nopțile și tăcerile
ai învelit constelația Orion într-un chimono
 sub care am rămas singuri
devenind nomazi, ai schimbat ritmul vegetal
ai redefinit
și am început să citesc
 niciodată
 liniștea
pauzele
 timpul

bogdan suceavă – bățalii și mesagii

Editura LiterNet 2005

temperatura

 cronicile

imaginarul

 dragostea

dincolo de care strălucitoarea Riegel spune ceva

(și asta e o exagerare

lasă la locul ei luna, nu schimba nimic)

Poem pentru luna mai

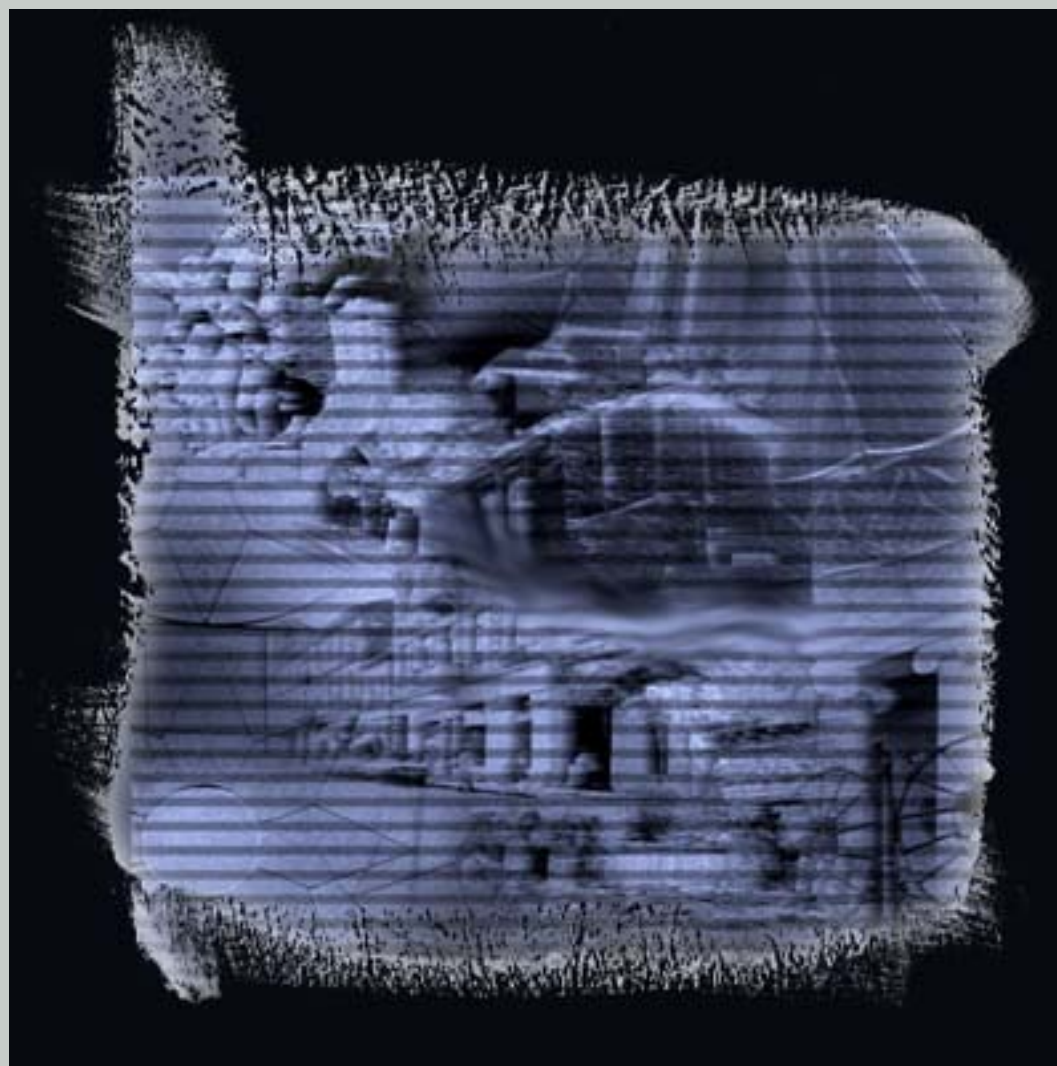
vei privi conul de lumină stingheră
al unui film pe cale de dispariție –
anii '30, un București quasinobiliar
Calea Victoriei a unui timp mut
o lume în care poemul mergea la pas
ochilor tăi – poartă întoarcerii
vei adormi febrilă

atemporală și supraistorică
în după-amiaza aceea ploioasă de mai
în timp ce afară, în lume

la Scala
va lua autobuzul Dumnezeu
(ultimul nostru contemporan romantic)
din acel vis
cerul va atinge transparența de altădată

iată întemnițarea într-un amor imposibil
ochii tăi trădează imaginarul meu medieval
(iartă-mă, eu sunt rătăcit aici din alt timp
am venit în îmbrățișarea aceasta din altă vreme)
pe umerii tăi ultimul stigmat

– al clarviziunii și levitației
în timp ce practică, realistă și severă
vei traversa Bucureștiul de azi și de ieri
de la color spre alb-negru și apoi spre heruvic
de la această trecere
ne înțelegem numai din visuri

Decor pentru tabloul îmbătrânirii

Bucureștiul e un bun decor rătăcirii
ambientul ajunge să doară

se făcea că sâni tăi sunt mai senzaționali
decât un titlu din *Evenimentul zilei*
se făcea că singura mântuire ar fi exagerările în
dragoste

crupele cailor sunt lovite
crupele îngerilor sunt lovite
către nicăieri această goană: s-a umplut aerul de bice

timpul s-a născut bătrân

toate întrebările au răspunsuri nocturne

numai noaptea nu are răspuns

Un fel de rugă

știu că sângele meu nu e mai presus decât seva ierbii
ce o strivesc sub pași

știu că mâinile mele nu simt mai mult pe lume decât
frunzele acestui copac

știu: cuvântul meu nu ajunge mai departe decât
culoarea acestui nufăr trist

și totuși mă rog – Doamne
nemurește-mă
pentru o clipă

